

hun vidste, at hun indtil sin sidste Time vilde elske og tilbøde hans Minde.

Paa Grund af Bjerrebys Nærværelse havde Professor Bendix kun af og til vist sig i Stuen og forøvrigt overladt det til sin Assistent at følge Pulsens og Hjerteslagets stille Hendøen. Ved Titiden blev han kaldt ind, og efter en Undersøgelse erklærede han Døden for indtraadt. Kort efter gled ogsaa den dødes Øjenlaag op.

SKØNT den gamle Mands Død følte som en Befrielse de fleste Steder i Landet, mærkedes det dog i disse Dage, særligt i København, at han havde været en Konge for sit Folk. Paa Begravelsesdagen fulgte Tusinder af Mennesker med Ministeriet og de fleste Rigsdagsmænd i Spidsen tilfods hans Kiste fra Hjemmet til en Sørgefest i det kongelige Ridehus, hvorfra den senere skulde føres til Baalet. Paa Statens Bekostning var de Gader, Ligtoget passerede, rigt smykket, og hele Byen var paa Benene trods tæt Snefald og Søle. Med fuld Honnør stedte Landets Hovedstad den sidste Høvding fra en heroisk Tid til Hvile.

Selv Byens nye, store Præsteblad vovede i disse Dage ikke at angribe hans Minde paa krænkende Maade. I en klog og behersket Artikel, som hans formodede Arving til Tronen, Pastor Stensballe, skrev